

PÄLCIKA- KUTYA

ÉS A
PIZZA

Tom Watson

Repülő csészعالj?

Frizbi?

Vagy a legfinomabb
csemege, amit
valaha is megkóstoltak?

Pálcikakutya és szeleburdi barátai fölfedeztek egy új csemegét, amely még ízletesebb, mint a hamburger vagy a hot dog. Ez pedig a pizza!

„A pizza a kedvencem, én is mindent megtennék egy szelet finom pizzáért.”

Zsófi

„Pálcikakutya, te aztán igazán mulatságos vagy!”

Emma

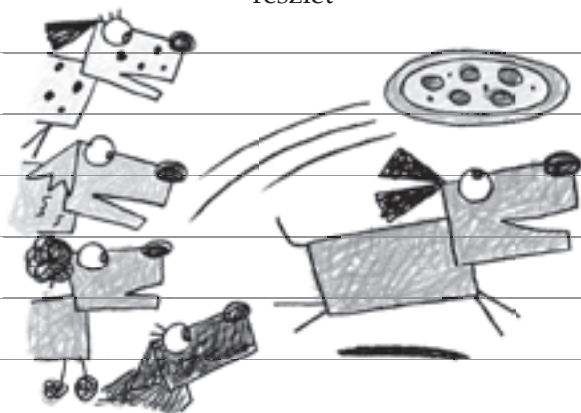
„Ezek a kutyák mindig a legbolondosabb terveket eszelik ki, ha kajáról van szó.”

Csaba

Tom Watson

PÁLCIKA- KUTYA ÉS A PIZZA

— részlet —

1. Fejezet

ÚJ OLIMPIAI SPORTÁG

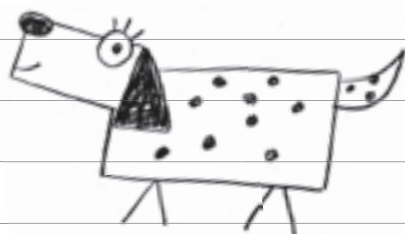
Több történethez hasonlóan ez is valaminek a keresésével kezdődik, majd valami más keresésével ér véget.

Az egész pedig így kezdődik:

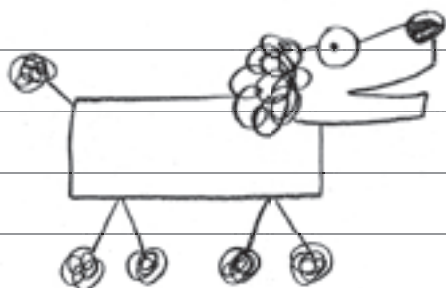
Nelli kergette a farkát.

Nelli a tacszó, bizonyára emlékeztek rá.
Nagyon szereti kergetni a farkát.

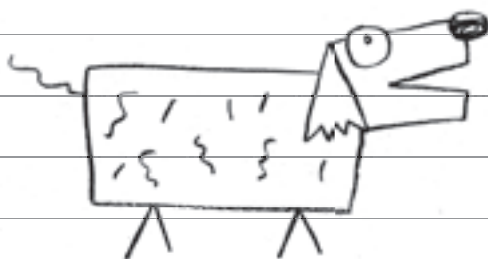
Pálcikakutya, Blöki, Pindur és Csíkos mind ott üldögéltek körülötte, és azt nézték, hogyan kergeti Nelli a farkát. Ezen mindig jól lehet nevetni.

CSÍKOS

PINDUR

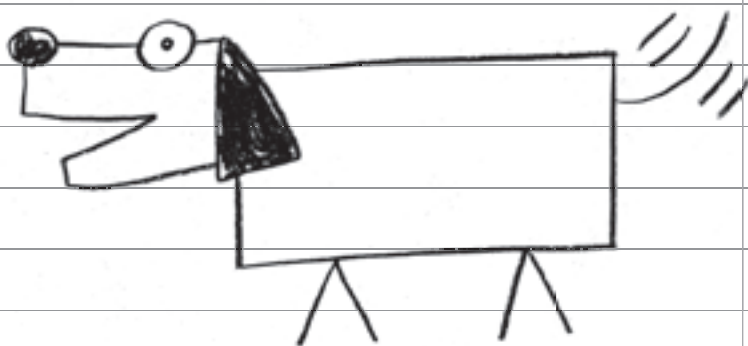

BLÖKI

NELLI

Emlékeztek rájuk, ugye? Csíkos egy dalmata. A pincsit Pindurnak hívják. Blöki pedig, tudjátok, blöki.

PÁLCIKAKUTYA

A főszereplőnk persze Pálcikakutya. Az angoltanárom szerint a történetemben „főhősnek” kellene hívnom, mert az szakszerűbben és komolyabban hangzik.

Szóval, hmm, ő a főszereplőnk, és azért kapta a nevét, mert nem tudok túl jól rajzolni.

Tudjátok, mind folyton ennivalót keresnek. Bizonyára emlékeztek rá, hogy az előző két könyv végig arról szólt, hogyan próbál az öt kutyus hamburgert és hot dogot szerezni.

A legfontosabb pedig, hogy ismeritek-e a megállapodásunkat? Amely közöttetek (az olvasók) és köztem (az író és nem olyan jó rajzoló) között jött létre?

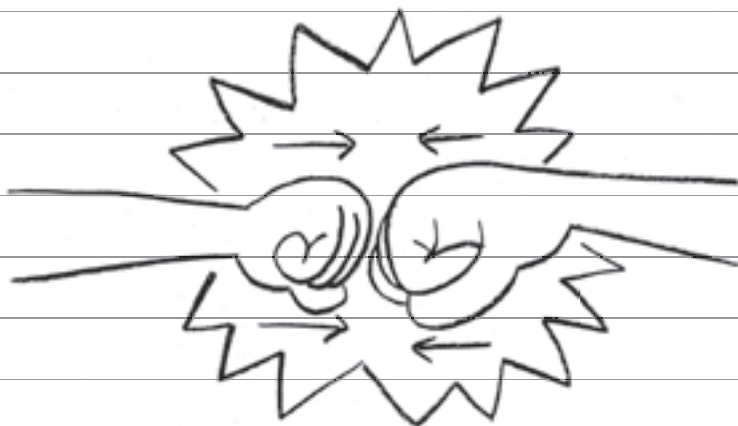
Micsoda? Nem emlékeztek az egyezményünkre?

Jellemző!

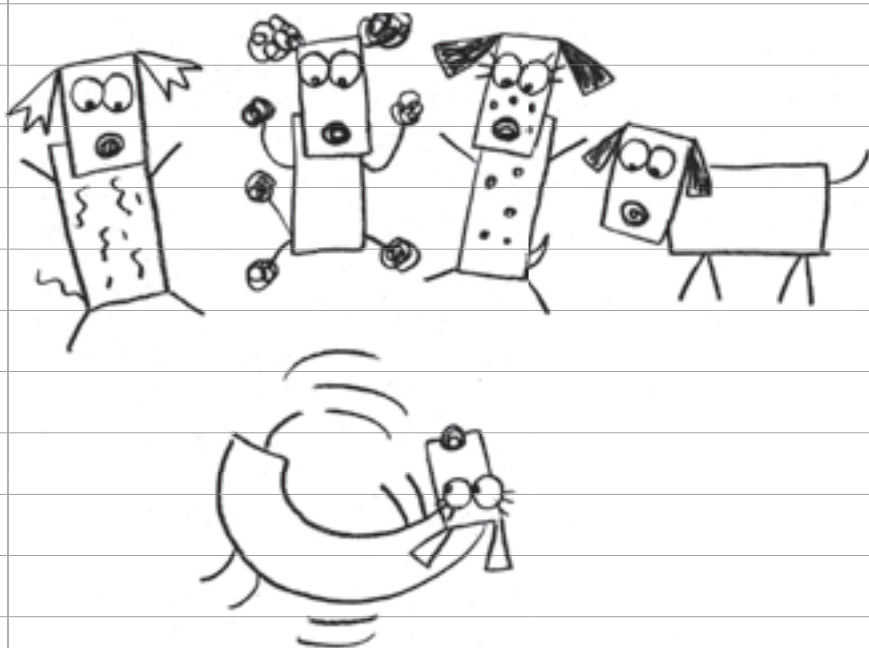
Oké, kedves mindent-folyton-elfelejtő Úr vagy Hölgy, emlékeztetni foglak rá.

A megállapodásunk a következő:

Megígérem, hogy minden tőlem telhetőt megteszek azért, hogy elmeséljek egy szórakoztató (remélhetőleg mulatságos) kalandtörténetet Pálcikakutyáról és kicsit dilis négy barátjáról. Ti pedig megígéritek, hogy nem fogjátok nehezíteni a helyzetemet, ha a rajzaim nem olyan jók, vagy ha a történet időnként el-elkalandozik.

Akkor megállapodtunk? Oké, gyerünk
vissza Nellihez, aki kergeti a farkát. Gon-
doljátok, hogy elkapja? Segítek tippelni.

Figyeltek?

A válasz: nem.

A többi kutyas különösen mulatságosnak tartotta, hogy Nelli, amikor elfárad, leteszi a fejét, összegömbölyödik, és behunyja a szemét, hogy egy percet pihenjen. Azután amikor kinyitja, az a farok pontosan ott van előtte. Majdhogynem elkaphatná.

Ó, pedig el kellett érnie! Most már biztosra is vette. Fölemelte az állát a földről, és erőteljes tízcentis tacskólábai segítségével igyekezett megragadni a farkát. Amikor aztán utánakapott, egész teste megnyúlt, és persze a farkát megint nem tudta elérni. Nelli akkor ismét forogni kezdett.

– Nelli, gyerünk! – biztatta Blöki. – Kicsit gyorsabban! Csak egy kicsit gyorsabban!

– Bizony – csatlakozott hozzá Csíkos, miközben megpróbálta elfojtani a

nevetését. – Már majdnem eléred! Nyújtózkodj egy kicsit jobban! Csak egy kicsit!

– A múltkor már majdnem elkaptad – állította lihegve Pindur, miközben bolyhos hasa föl-le mozgott.

Pálcikakutya csöndesen, kissé zavartan nézte a jelenetet. Ó, éppen úgy élvezte Nelli hiábavaló erőfeszítését, hogy elkapja a farkát, mint bárki más. De nagy örömmel figyelte Csíkost, Pindurt és Blökit is, amint Nellit bámulják. Pálcikakutyával ez gyakran megtörténik. Szereti figyelni a barátait, miközben nevetnek, mert ez a látvány jó érzéssel tölti el.

Persze csak Nelli tudta kergetni a farkát olyan sokáig. Végül mégis abba kellett

hagynia. Amikor pedig így tett, akkor kezdődik el ez a történet.

– Abba kell hagynom – nyögte ki lihegve Nelli, miközben ismét a hasára pottyant, és az álla a földet súrolta.

– Nagy baj – szomorkodott Csíkos. – Tényleg azt hittem, hogy most sikerül elkapnod.

– Én is – erősködött Blöki, és igyekezett csak titokban vigyorogni. – Úgy értem, napról napra szemlátomást közelebb kerülsz hozzá. Rájöttél már, hogy hogyan kell?

– Nem, nem igazán.

– Pedig úgy tűnik – tette hozzá Pindur.

– Láthatólag nőtt a sebesség, és azt

hiszem, hajlékonyabb lettél, és jobban forogsz, mint azelőtt bármikor.

– Tényleg így gondolod?

– Hát persze – erősítette meg Csíkos. – Teljesen így. Ha lesz valaha is az olimpián olyan sportág, amiben a versenyzőknek kergetni kell a farkukat, de nem kell elkapni, te aranyérmes leszel!

– Milyen kedves tőled, hogy ezt mondod
– hálálkodott Nelli, és lassan fölkászálódott a földről. Mosolygott és kissé bólogatott, amint erőt merített ebből a bátorságból. – Nagyon köszönöm!

– Pálcikakutya, nem értesz egyet? – kérdezte Csíkos. – Nem értesz egyet azzal, hogy ha lenne olyan olimpiai sportág, amelynek során a versenyzők kergetik a farkukat, de nem kapják el, Nelli aranyérmét nyerne?

Pálcikakutya bizony jól tudta, hogy a többi kutya szórakozik Nellivel, és őszintén szólva, ő is élvezte a dolgot. De azt is tudta, hogy a szórakozás közel jár ahhoz, hogy gúnyt űzzenek belőle. És Pálcikakutya nem kedvelte a gúnyolódást.

Így válasz helyett Nellihez fordult, és azt kérdezte: – Mit szeretnél most csinálni?

Pontosan tudta, mi lesz a válasz.

